

SVOBODNA SLOVENIJA

ANO XXXIII (27).

No. (Štev.) 33

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

15. avgusta 1974

„Ulična demokracija“

Poročilo, da je 76 letni kitajski ministrski predsednik Čuenlaj prebolel infarkt, je po vsej Kitajski, predvsem pa v kitajskih komunističnih vrstah povzročilo negotovost bodočega razvoja v državi, ki je spet pogreznjena v novo tkim. kulturno revolucijo.

Čuenlaj je bil doslej že 25 let kitajski ministrski predsednik in je eden redkih Maocetungovih oprodov, ki je preživel čistke v kitajskem komunizmu. Maocetung ga je že bil določil za svojega naslednika, toda infarkt je temu nasledstvu postavil meje. Kitajski komunisti se sprašujejo, kdo bo dejansko sledil Maocetungu.

Čuenlajeve dnevne posle sta v zadnjih dveh mesecih prevzela njegova podpredsednika Teng Sjaoping in Lisien Nien, oba člana 22 članskega kitajskega politbiroja, toda oba tudi že stara nad 70 let. Poleg Čuenlaja in teh dveh veljakov je še sedem drugih v kitajskem politbiroju, ki so še starejši, tako da opazovalci ugotavljajo, da bo do 1980 iz partije če že ne po drugačni pa po naravni poti izginila vsa ekipa, ki je dominirala kitajski komunizem od njegovega nastanka pred 50 leti do danes.

Kitajska KP uporablja kot svojo množično organizacijo tkim. Ljudski narodni kongres, ki naj bi se po pravilniku vršil vsaka štiri leta. Toda partija ga ni sklicala že deset let ter je tudi letošnje sklicanje zaradi Čuenlajeve bolezni ostalo v arhivu. Na teh kongresih partija „z ljudskim privoljenjem“ postavlja na vodilne državne položaje „zaslužne“ partije. Tako je sedaj po desetih letih več važnih vodilnih položajev ostalo praznih, zlasti od zadnje kulturne revolucije, s katero je Maocetung pometal svojo partijsko hišo.

Kitajska sedaj nima: predsednika republike (zadnji je bil ubiti Lui Saoč), obrambnega ministra (zadnji je bil, sedaj izdajalec Linpiao) in vrhovnega šefa štaba, ki je Peking zlasti potreben zaradi znane kitajske fobije pred sovjetsko invazijo, dasi invazijo sovjetske Sibirije pripravlja prav Peking.

Čuenlajeva zasluga je, da je pregovoril Maocetunga na odprtje Kitajske v svobodni svet, seveda za njeno lastno korist in v kolikor ne škodi komunistični diktaturi. Kitajsko je spravil v ZN, vzpostavil odnose z ZDA in v tkim. tretjem svetu dvignil ugled državi.

Nova kulturna revolucija, ki bo verjetno še dlje zakasnila izpopolnitev omejenih položajev in deloma spet zaprla vrata v svet, ima sedaj nekoliko drugačno obeležje, kakor prva, ki jo je Maocetung končal, da mu ne bi ušla iz rok, pred petimi leti. Tarča sedanje sta bivši obrambni minister Linpiao ter zgodovinski kitajski filozof Konfucij. Oba je Maocetung proglasil za „reakcionarja, ki hočeta obrniti kolo zgodovine nazaj“. Partijska jeza je zlasti naperjena proti Konfuciju, katerega življenjska filozofija naj bi bila kriva zakoreninjenosti kitajske družinske tradicije, katera „zavira socialistični napredek“ države.

Konfucija in Kitajce, ki se brez ugovora ne podrejo partijski marksistični filozofiji in posebej navodilom iz Maocetungove rdeče knjizice, neusmiljeno napadajo. Trdijo, da ovirajo materialni napredek, jih obtožujejo birokratizma, jim očitajo, da so autokrati, da izkoriščajo položaje za pridobivanje privilegijev, zlasti za svoje otroke itd. Podobno rohnijo partijski veljaki po vseh komunističnih državah, vključno v Jugoslaviji, kadar zavračajo krivdo za kakršne koli politične, gospodarske ali socialne neuspehe na izvenpartijske „krivce“, dasi vse vodijo oni sami s partijo vred.

Vodstvo kitajske KP je sedaj pozvalo „široko množico, naj javno kritizirajo in pokažejo s prstom na slabe funkcionarje“ in sicer kar s „plakati, ki naj jih nalepijo po ulicah“.

Vsa kitajska mesta, tudi Peking, so bila čez noč polepljena z desetstičnimi plakati, na katerih so mogli mimoidoči

STRAH PRED RESNICO

V PREMISLEK TISTIM, KI SE MEHČAJO

Kdor zasleduje komunistični tisk v Sloveniji, ali tisk v zamejstvu, ki je odvisen od Ljubljane, kmalu spozna, da se komunisti najbolj boje resnice. Resnice, ki bi zrušila njihovo papirnatostavbo o prikazovanju revolucije in sedanjega stanja, ki ga je ustvaril nesposobni komunistični režim. Druga stvar, ki gre slovenskim komunistom najbolj na živce, pa je obstoj politične emigracije, predvsem pa njeno ustvarjalno delo na vseh področjih: kulturnem, prosvetnem, organizacijskem ter narodno in versko vzgojnem.

Poročali smo že, da je ljubljansko Delo objavilo osmrtnico pokojnega univerzitetnega profesorja dr. Ignacija Lenčka. V osmrtnici ni bilo niti navedeno, da je bil duhovnik in tudi ne, da je bil glavni kurat slovenskih domobrancev. Pa že dejstvo, da je Delo osmrtnico objavilo, je povzročilo, da so vsem namesčencem Dela naložili kazen v obliki odtegljaja 20.000 din od enomesečne plače.

Vsem izseljencem je bil poznan skavtski vodja Marijan Trtnik, ki je nenadno umrl v Argentini. Celo argentinski skavti so mu od pogrebu izkazali čast. Tudi o njem je Delo 6. julija objavilo osmrtnico s sledečim besedilom: „Po krajši bolezni je umrl naš dragi brat, stric in svak MARIJAN TRTNIK. Naj mu bo lahka zemlja. Žalujemo: bratje, sestre in drugo sorodstvo. Ljubljana, Beograd.“

V osmrtnici sorodniki niso smeli objaviti ali pa so bili uredniki Dela bolj previdni in niso smeli objaviti tega, da je Trtnik umrl v Argentini in da naj mu bo lahka „argentinska“ zemlja. Morda bo rekel kdo, da je to malenkost. Pa ni. Zelo mora biti politična emigracija nadležna komunistom, če niti po

brati težke obtožbe proti vse vrste funkcionarjem in organizatorjem. Toda hitro je bilo opazovalcem razvidno, da je tudi ta „kulturna revolucija“ skrbno vodena in kontrolirana od partije. Zlasti v Peking, ki je eno redkih mest, kamor smejo tujci iz mozemstva, je bila turistom razvidna ta kontrola: plakati so bili nalepljeni samo na dveh ulicah, po nekaj dneh pa so čez noč izginili vsi tisti, ki so se nanašali na provincijske probleme in tisti, ki so no imenu napadali katerega koli visokega partijskega funkcionarja.

Istočasno je partija izdala partijskim odborom širom države podrobna navodila za posamezne etape te „ulične demokracije“, kakor Peking sedaj imenuje to novo „kulturno revolucijo“. Tako je bilo poskrbljeno, da ni bila prizadeta nobena odločilna partijska figura, dasi je bil en dan na enem izmed plakatov napaden celo član politbiroja Hua Kuofeng.

Partija pa ni mogla preprečiti vznika boja znotraj svoje organizacije med tkim. konservativci, ki hočejo ohraniti gospodarsko in družbeno stabilnost v državi in revolucionarji, ki so jih ob prvi „kulturni revoluciji“ pritisnili ob zid ter se sedaj hočejo maščevati. Zato je že čutili močan zastoje na industrijskem in poljedelskem sektorju v državi.

Vzporedno z „ulično demokracijo“ je partija uvedla spet najstrožjo cenzuro na kulturnem področju: časopise napada zahodno klasično glasbo, trem zahodnim orkestrom je bil prepovedan vstop v Kitajsko, tuje turiste ovirajo pri fotografiranju, ker jim Kitajci očitaio, fotografiranje „samo negativnih pojavov“ v državi. Potovanje po državi je tako domačinom kakor tujcem močno ohranjeno z izdajanjem posebnih policijskih dovoljenj za premikanje iz enega kraja v drugega. V nekatere province je turistom vstop sploh prepovedan.

Kitajska postaja s svojim komunizmom spet vase zaprt svet, vedno dlje od zahodne krščanske civilizacije.

smrti ne upajo objaviti, da je emigrant-javni delavec umrl v Argentini. Morda se komu zbuja vest?

Znano je, da Društvo slovenskih izobražencev v Trstu vsako leto prireja v začetku septembra predavanja v Dragi. Tako je tudi letos Društvo razposlalo listom v zamejstvu v objavo spored letošnjih predavanj, dasi niso navedena imena predavateljev. To okrožnico je v celoti objavil Katoliški Glas v Gorici v številki 30. z dne 25. julija t. l. V Okrožnici je tudi tale stavek, ki ga je objavil navedeni list: „kot zaključek bo izseljenec, ki je dosti potoval po svetu, ki je dosegel časti in ugled v zapadnem svetu, povedal kako se je srečal s slovenstvom. Ali ga je oviralo, ali pa mu je dajalo kdaj uteho in tolažbo pri napredovanju.“

Isto okrožnico je objavil tudi celovski Naš Tednik v številki 31. z dne 1. avgusta. Ta list je finančno povsem odvisen od podpore iz Ljubljane. Zato ne sme napisati ničesar, kar ne bi bilo po volji ljubljanskim komunističnim veljakom. Zgoraj navedeni stavek je namreč objavil takole: „in kot zaključek bo izseljenec povedal, kako se je srečaval s slovenstvom. Ali ga je oviralo, ali pa mu je dajalo uteho in tolažbo pri napredovanju.“ Naš tednik je moral izpustiti te besede: „ki je dosti potoval po svetu, ki je dosegel časti in ugled v zapadnem svetu“. Bralci Našega Tednika ne smejo zvedeti, da obstoja kak izseljenec, ki je dosti potoval po svetu in ki je dosegel časti in ugled v zapadnem svetu. Ne vemo, za katerega izseljenca gre. Le to moramo reči, da tolikšnega strahu pred izseljenci in njihovem uveljavljanju vendar nismo pričakovali.

Naravnost tragičen pa je naslednji primer. V današnji številki našega lista je objavljeno tudi poročilo o manjšinski Konferenci, ki je bila v Trstu. Goriški Katoliški Glas je v komentarju k temu kongresu v številki z dne 25. julija napisal tole:

„Ob kraju pa še ena ugotovitev, ki nam ni prav nič prijetna: na konferenco v Trst je prišlo okrog 100 (vsaj tako pravijo) jugoslovanskih strokovniakov, časnikaarjev itd. Imeli pa smo občutek, da so v nekakšni karanteni ki se je okrog njih ustvarila v bojazni morda, da bi prišli v stik s katoliškimi in demokratičnimi Slovenci. Tako smo demokratični Slovenci, ki smo bili prisotni na konferenci prišli bolj v stik z Baski, Katalonci, Okeitanci, Švicarji, Belgijci, kakor pa s Slovenci iz matične države. To pa našemu narodu kot celoti gotovo ni v prid.“

Zamejski Slovenci se torej v boju za svoje narodne pravice lažje razgovarjajo s tujci, kakor s slovenskimi komunisti iz matične domovine.

„Družba za slovenske študije“

Pred letom dni je bila v New Yorku ustanovljena „Družba za slovenske študije“ (Society for Slovene Studies), katere namen je povezovati ameriške znanstvenike, ki se zanimajo za slovenske probleme, in posredovati angleško govorečemu svetu znanstveno informacijo v slovenističnih strokah. Sedež Družbe je na Institutu za Vzhodno Centralno Evropo pri Kolumbijski univerzi v New Yorku.

Doslej je Družba priredila dve svoji zborovanji: v aprilu 1973 v New Yorku, v maju 1974 v Milwaukeeju (Wisconsin), medtem ko njeni člani nastopajo o slovenskih problemih tudi v okviru drugih ameriških strokovnih organizacij. Aktivnost članov povezuje „The Society for Slovene Studies Newsletter“.

Uradni naslov Družbe je: Society for Slovene Studies, Institute on East Central Europe (room 1232), Columbia University, 420 West 118th Street, New York, N. Y. 10027.

En Colombia y en toda Latinoamérica

Las guerrillas colombianas, desamparadas durante cierto tiempo a causa de los golpes recibidos y de la pérdida de varios de sus dirigentes, reanudan sus actividades con vigor y audacia, no obstante estar fraccionadas en tres tendencias: procastristas, prochinas y prosoviéticas.

Unos ochenta guerrilleros procastristas ocuparon a principios de julio la localidad de San Pedro, departamento de Antioquia. Un mes antes, en junio, rebeldes de la organización prosoviética F. A. R. C. (Fuerzas Armadas Revolucionarias Colombianas) ocuparon la localidad de Algeciras, departamento de Huila, a 350 kilómetros al sur de Bogotá. En esta acción murieron dos guerrilleros y resultaron heridos cinco policías.

Comparando estos actos con otros, ocurridos en varios países latinoamericanos, llegamos a la conclusión que se ha desatado una ofensiva de alcance continental, tendiente a socavar los cimientos democráticos de los países de esta parte del mundo.

Posmrtna razstava arh. Viktorja Sulčiča

Na tem mestu se večkrat spominjamo ljudi, ki imajo zasluge za skupno usodo Slovencev v splošnem, ali pa v Argentini posebej; za kulturno povezavo med različnimi narodi, kot je bil primer pokojnega ukrajinskega znanstvenika Halajčuka, ali pa tudi med posameznimi skupinami Slovencev samih. Tak človek, ki je povezoval predvso slovensko emigracijo v Argentini z novo, ki je prišla sem po drugi svetovni vojni, je gotovo bil lani umrl arh. Viktor Sulčič.

Ob obletnici smrti je Mestni občinski svet Buenos Airesa (Honorable sala de Representantes) pod pokroviteljstvom predsednika Mariana Rubena Martina, priredila posmrtno retrospektivno razstavo njegovih akvarelov in arhitektskih stvaritev v prostorih mestne hiše, ki jo je odprla v imenu prireditelja ga. Sanjuana in na kateri je deklamirala Sulčičeva pesem rodni pokrajini deklica v slovenski narodni noši.

Toda mi bi se ta hip radi spomnili pokojnega arhitekta ne samo kot slikarja akvarelov temveč kot kulturnega delavca, ki ga smatramo gotovo za najpomembnejšega ustvarjalca v prednamski generaciji. Še celo zdaj po 50-letnici njegovega prihoda v Argentino, leta 1924, ter skoraj za 80-letnico, ki bi jo praznoval drugo leto. Rodil se je namreč 1. 1895 v obmorski vasi Sveti Križ v okolici Trsta, v tem mestecu slovenskih ribičev, kamor je šel svoj čas na počitnice pesnik Anton Aškerc, da je lahko napisal knjigo Jadranski biseri, kjer ga je zopet našel pesniški navdih. Tu je rasel Viktor Sulčič — po izgubi staršev, izključno v italijanskem identitetističnem okolju, saj ni obiskoval nikdar slovenske šole, obiskoval in tudi stanoval je v šoli italijanske potujočevalne Dantejeve družbe. Pa je kljub temu ostal Slovenec, ki je vedno kot tak nastopal, tudi na tej posmrtni razstavi, kjer je vidno napisano, da pripada „slovenski narodnosti“, (de nacionalidad eslovena). Postal je tudi slovenski pesnik, ki je v kasteljanski zbirki Luces y Sombras (1965) natiskal tudi nekaj slovenskih pesmi, posvečenih svoji rojstni vasi in morskim ribiškimi motivom v tradiciji Aškerčevih marin. Tudi v zbirki kateljanske proze La olla je opisal slovenske emigrante iz Nabrežine in njih usodo v tem kraju uspehov in neuspehov. Posebno pa ga je zanimala usoda slovenskega učenjaka, indijaniziranega ing. Benigarja, katerega je posvetil poleg predavanj o njem tudi brošuro na zadnje srečanje z njim pod naslovom El sabio que murió sentado (učenkaj, ki je umrl sedé).

Bil je tudi organizator in splošni kulturni delavec med slovenskimi emigranti, ki je bil v veliko pomoč poslaniku dr. Izidorju Čankarju, zlasti pa msgr. Hladniku, ob katerega grobu se je v imenu Staroslovencev tudi poslovil. Med drugo svetovno vojno je bil tudi tajnik Jugoslovanskega odbora, ki je podpiral s svojim delom jugoslovanski odpor v domovini, seveda tako, kot povsod v tujini, kjer so se emigranti orientirali po poslaništvih, vedno pa z iskreno željo pomagati domovini v stiski. Odklanjal je slednje ekstremizme ter je tako tudi lahko postal eden prvih, ki je našel stik tudi z novo emigracijo, zlasti z njenimi kulturnimi delavci. Marsikomu novonaseljencu je poma-

gal v njegovi začetni stiski.

Toda arh. Sulčič je bil predvsem arhitekt. Že takoj ob prihodu je dosegel velik uspeh, ko je v družbi svojega družabnika dobil prvo nagrado za zidavo državne hipotekarne banke. Toda ni se zgradila, kakor bi bila država obvezna. Ker je medtem prišel nov režim, so postavili zgradbo po drugem načrtu. Sulčič je zato tožil državo za odškodnino in je tožbo dobil. Največji uspehi kot arhitekta so vsekakor El Mercado de Abasto (trgovsko skladišče in tržnica) na Once, ki ima nekaj beneškega v svojih okroglih črtah, potem Stadion nogometnega kluba Boca Jr., ter predvsem lepi paviljoni italijanskega zavešča za stare v San Justo; najlepša pa je gotovo moderna cerkev prav istega zavoda. On je tudi graditelj vhoda na pokopališče v Lujanu. Enako tudi načrtov za zidavo stanovanj v serijah, ki ga je poklonil mestni občini. Večina teh reprezentativnih stavb je razstavljenih na tej posmrtni izložbi;

Vsa ostala razstava pa je posvečena Sulčiču — slikarju, posebno akvarelistu. Tu je 64 akvarel iz najrazličnejših dob in pokrajin iz Argentine, predvsem Patagonije, kakor tudi iz severa, pa tudi akvareli buenosaireskih zgodovinskih stavb, kakor katedrale, Kabilda, bazilike v Lujanu (še iz 1. 1926, ko stolpi še niso bili dodelani). Predvsem so lepi akvareli z motivi iz Boke, kakor tudi Belgranovega spomenika.

Nas bodo seveda najbolj zanimala impresije s Krasa, zlasti slika njegove rojstne hiše ter ribiški motivi iz Svetega Križa. Polni barv so jadranski motivi z dalmatinskih otokov, pa tudi Makedonije, ki jo je slikalo še malo Slovencev. Sulčič je mojster tehnike, toda čuti se, da je bolj risar, kakor dinamičen razsipalec bohotnih viharjih gibanj. Mirnost in realističen videz sta osnovni oznaki njegovih preciznih akvarelov.

Veseli smo, da je tudi kulturni delavec prednaše dobe v Argentini uspel ne samo v svojem poklicnem delu, ampak tudi v svojem amaterstvu, v svoji umetniški težnji, ki se kaže tako v persesu kot v čopiču in ravnilu.

Ta razstava naj bo nam priložnost, da počastimo človeka, ki je ostal vedno Slovenec, dober in vedno človeški. Slovensko likovništvo ima v njem že argentinsko tradicijo, že petdeset let. Kontinuiteta začeta z njim se ni pretrgala ter se nadaljuje.

Razstava je odprta do 20. avgusta na Perú 190.

NIXONOV ODSTOP

GERALD FORD, NOVI PREDSEDNIK ZDA

„S tem se odpovedujem predsedništvu Združenih držav,“ je bil lakonični stavek, s katerim je Nixon zaključil dobo svojega predsednikovanja kot 37. severnoameriškega predsednika ter predal predsedstvo svojem podpredsedniku Gerald Fordu. Zadeva Watergate odhaja v zgodovino.

Prvič v zgodovini ZDA se je zgodilo, da je predsednik moral oditi iz Bele hiše in tudi prvič, da sedaj ZDA nimajo izvoljenega predsednika. Ko bo Ford imenoval svojega podpredsednika, ZDA tudi ne bodo imele izvoljenega podpredsednika.

Odmevi Nixonovega odstopa so bili po vsem svetu močno različni.

Francoški zunanji minister Jobert ga je označil za „veliko tragedijo“, pariški radijski komentator Cartier pa je Nixona prikazal „kot največjega predsednika ZDA“. Pariški dnevnik „Figaro“ je za Nixona zapisal, da „izgleda Nixon večji na tleh, kakor pa je izgledal pokonci“.

Izraelska predsednica Golda Meir je izjavila: „Ne bomo ga pozabili,“ medtem ko je bil izraelski tisk manj prijazen. „The London Sun“ je zapisal: „Ni nam ugajal. Bil je najbolj razburkan, umazan, goljufiv, avtoritar, lažniv, dvojen, zaročnik, nadut in hinavski rabsodnik, ki je kdaj koli predsedoval ZDA.“

Zahodnoevropske države so Nixona v večini pohvalile zaradi njegove zunanje politike, Watergate pa so nekateri označili kot boj med zakonodajo in sodno oblastjo. Večina je smatrala Watergate za zadevo, zaradi katere ni bilo vredno spreminjati predsednika.

V Kambodži, ki je odvisna od ameriške pomoči proti komunističnim napadom iz Severnega Vietnam, je Nixonov odstop povzročil razočaranje. Japonski predsednik Tanaka pa je izjavil, da „obnavljamo svoje spoštovanje do Nixona.“

V Moskvi je Tass objavila Nixonov odstop v dveh vrstah, kitajska tiskovna agencija pa v nedeljo še ni poročala o dogodku. Tako v Kremlju kakor v Pekingu upajo, da bo ameriška zunanja politika ostala taka, kakor doslej, ker je novi predsednik Ford obdržal Kissingerja za zunanjega ministra.

Kubanski radio je cinično povedal, da „odslej naprej bodo ZDA vladane po dveh možeh, ki nista bila izvoljena na način, ki mu pravijo demokratski.“

Nepriistranski opazovalci se ob dogodku strinjajo, da so bile trenutno na zemeljski obli samo ZDA s svojo demokracijo zmoglo prebrskati krizo, v kateri se je znašlo njihovo predsedstvo, ne da bi bile prizadete tudi ostale državne ustanove.

Novi predsednik Gerald Ford je pol leta mlajši od Nixona, star 61 let. Bil je učenec znanega ameriškega senatorja Vandenberg, ki je bil odločen nasprotnik Sovjetske zveze in komunistične Kitajske ter komunističnih režimov na sploh. Svojo politično karijero je Ford preživel v ameriškem kongresu ter je po mišljenju konservativcev. Obdržal je v celoti Nixonove ministre, za podpredsednika pa se bo odločil v nekaj dneh. Do zadnjega je bil kot republikanec lojalen Nixonu ter se je odločil, da ga ne bo več pregovarjal, naj vztraja na svojem položaju, ko je Nixon sam priznal, da je vedel za zadevo Watergate takoj po vplomu republikanskih vohunov v pisarne demokratske stranke.

V svojem nastopnem govoru v ameriškem kongresu je novi predsednik Ford izjavil, da bo nadaljeval politiko močne ameriške obrambe, prijateljstva z zavezniki, boja proti inflaciji in „nič več Watergateov“. V zunanji politiki bo sledil smeri kakor jo je začrtal Nixon, se pravi pogovarjanja s Sovjeti in s Kitajci, mir na Bliznjem vzhodu in izboljšanje ameriških odnosov z zavezniki in prijatelji širom sveta.

Federalizacija Cipra

Položaj na Cipru se je znova zaostрил, ko je turška delegacija na pogajanjih v Ženevi iznenada objavila načrt, po katerem naj bi otok razdelili med Turke in Grke ter med njimi potegnili dokončno mejo. Turki so tudi objavili, da ne priznajo več ustave iz leta 1960, po kateri sta bili obe narodni skupnosti združeni v eno državo, brez narodnostnih mej.

Po turskem načrtu bi približno ena tretjina otoka s 120.000 Turki postala neodvisna od grških dveh tretjin s 520 tisoč Grki. Vsaka pokrajina naj bi se samostojno upravljala, imeli pa bi skupno vlado za kontrolo zunanje političnih zadev, obrambe in davčne politike.

Grčija in ciprski Grki se upirajo sleherni delitvi otoka, na kar so Turki izjavili, da v tem slučaju nimajo namena podaljševati pogajanja in bo spet govorilo orožje. Turčija vztraja na federalizaciji otoka.

Anglija je zaradi novega razvoja odločila, da svojih oddelkov ne bo umaknila z otoka „za nedoločen čas.“ Prav tako je odločila obdržati na otoku vsa vojna letala, ki jih je tja prepeljala ob začetku grško-turške krize.

GUINEA-BISSAU v zahodni Afriki je prva portugalska kolonija, ki ji je nova portugalska vlada podelila neodvisnost. Lizbona je zaprosila ZN, naj tej koloniji prizna samostojnost. Zahodnoevropske države SET-a so ji neodvisnost že priznale.

Mednarodni teden

EGIPČANSKI DIKTATOR SADAT je znova obtožil libijskega diktatorja Gaddafija, da je imel v načrtu minirati Sadatovo letno rezidenco blizu egipčanske meje in s svojimi gverilci ubiti glavnega urednika egipčanskega dnevnika Akhbar El-Yoma in povzročiti marksistično revolucijo v Egiptu. Gaddafi je udaril nazaj po Sadatu ter ga obtožil, da sabotira federacijo arabskih republik, v katero so vključeni Egipt, Sirija in Libija. Izrael je Gaddafi označil za „papirnatega tigra“, ki da ga Arabci „lahko zdrobe v 12 urah, če bi hoteli.“

V BANGLADESU so silovite povodni povzročile nad 2000 mrtvih ter je v državi, kakor v sosednji indijski Bengaliji, nad 30 milijonov ljudi težko prizadetih zaradi poplav. Škodo cenijo na 800 milijonov funtov sterlingov ter množicam grozi lakota. Iz helikopterjev ponekod odmetavajo kuhano hrano, ker je prebivalstvo ostalo tudi brez vžgalic in si ne more niti pripraviti ognja. Povrh se je pojavila epidemija kolere.

Z USTAVITVIJO UVOZA MESA SET ni prizadel samo Argentine, temveč tudi komunistično Jugoslavijo, ki je z ostalimi vzhodnoevropskimi državami zaradi tega bolj zaskrbljena, kakor so v latinski Ameriki. Komunistični diktator Tito je upal, da bo z izvozom mesa lahko deloma kril letošnji državni primanjkljaj, ki bo predvidoma znašal nad 720 milijonov dolarjev. Ti računi so mu sedaj prekrizani ter se je začel znova ozirati v Comecon, v sovjetsko gospodarsko območje, kamor, napovedujejo opazovalci, se bo komunistična Jugoslavija itak usmerila po Titovi smrti ali pa če bo zaradi poslabšanja zdravja predal oblast Kardelju.

V MÜSCHENU je umrl 67 let star Baldur von Schirach, bivši vodja Hitlerjeve nacistične mladine. Leta 1933 je organiziral 6 milijonov nemških mladincev obeh spolov v Hitlerjugend, iz katere je izšla pozneje „elita“ Gestapa in SS-oddelkov. V Nurenbergu je bil obsojen na 20 let ječe zaradi vojnih zločinov.

V PUERTO RICO je umrl 71 letni bivši kubanski predsednik Miró Cardona. Ob Castrovem nastopu je postal predsednik, a se je ločil od Castra, ko se je prepričal, da je komunist. Sodeloval je pri pripravah za invazijo Kube, ki jo je pokvaril Kennedy. Odselil se je iz ZDA v Puerto Rico, kjer je bil do svoje smrti univerzitetni profesor prava na tamkajšnji univerzi.

ALAN SHEPARD, prvi ameriški astronaut, ki je letel po vesolju in najstarejši človek, ki je hodil po Luni, je izstopil iz NASA, ko je pred nekaj dnevi postal star 50 let.

„Despotizem ni posebna oblika vlade, ampak je izrodek, možen pri vsaki obliki vlade.“

Italijanski filozof Antonio Rosmini (1797—1855)

Manjšinska konferenca v Trstu

V dneh od 10. do 14. julija je bila v Trstu Mednarodna konferenca o manjšinah. Bila je izraz žilavosti in volje do življenja raznih narodnostnih manjšin, ki živijo v državah širom Evrope. Nanjo so prihiteli zastopniki Basikov, Kataloncev, Okcitancev, Ladincev, Furlanov, Bretoncev, Alžabanov, Južnih Tirolcev, Galcev, Kelto, in seveda Slovencev, živečih v Italiji in Avstriji.

Začetna slavnost je bila v sredo 10. julija popoldne. Zastopnike manjšin je najprej pozdravil predsednik pripravljalnega odbora dr. Zanetti, za njim pa še tržaški župan Spacini in predsednik goriške province dr. Chientaroli ter deželni odbornik dr. Comelli.

Med uvodnimi referati je zlasti poudariti poročilo prof. Francesca Capotortia, rednega profesorja za mednarodne organizacije na neapeljski univerzi in referenta podkomisije za manjšine v Organizaciji Združenih Narodov. Preučil je predvsem načine zaščite manjšin.

Delovanje konference same se je razvijalo v treh komisijah, v katerih so bila predstavljena poročila in pogledi na različne probleme tako predstavnikov. Prva komisija je obravnavala jezikovna in kulturna vprašanja; druga komisija pa je razpravljala o vseh družbeno gospodarskih problemih, v tretji pa so obravnavali probleme ustavnopravnega značaja.

V celotnem poteku konference, ki je trajala pet dni, je v razpravo poseglo 300 udeležencev. Vsega skupaj pa se je zasedanja udeležilo 835 zastopnikov narodnih manjšin in strokovnjakov.

Ker je bila konferenca na ozemlju, kjer živijo kot narodna manjšina Slovenci, je bilo seveda največ posegov v razpravo prav s strani predstavnikov slovenske narodne skupnosti. Od Slovencev v Italiji in Avstriji, so podali svoja po-

DVANAJST NAJVEČJIH INDUSTRIJSKIH DRŽAV se je dogovorilo, da si bodo v slučaju novega petrolejskega bojkota s strani katere koli petrolejske države med seboj pomagale s svojimi zalogami. Te države so: ZDA, Kanada, Anglija, Norveška, Zahodna Nemčija, Luksemburg, Italija, Belgija, Nizozemska, Irska, Danska in Japonska. Francija ni hotela vstopiti v ta krog, ker meni, da bo sama urejevala te zadeve z Arabci. Dogovor je izbil Arabcem in kateri koli drugi petrolejski državi tkim, „petrolejsko orožje“ iz rok.

Družbeno-politična zbornica), medtem ko drugo zbornico imenujejo *Zbornica občin*. Ta zbornica ima drugačno funkcijo, kakor zbornica krajevnih skupnosti v občinski skupščini. Razlog je enostaven: v Zbornici občin provincijskih in republiških skupščin se zbirajo delegati iz raznih občin in branijo različne interese. Krajevna skupnost v vasi ima interese, različne od krajevne skupnosti v mestu. Te različne interese morajo vsklajati delegati iz posameznih krajevnih skupnosti, ki morajo neprestano biti v stiku z „bazo“, ki jih je poslala v višjo zbornico.

V federaciji:

Kot zgoraj rečeno, ima federalna skupščina v Beogradu dve zbornici: Federalno z 220 delegati in Zbornico republik in provinc z 88 delegati. Razlog, da federalna skupščina v Beogradu nima tretje (družbeno-politične) zbornice je ta, da je vlogo te zbornice prevzelo devet člansko Državno predsedništvo, v katerem je šef partije (danes diktator Tito) ex-officio član.

Imperativni mandat

Člen 156 nove ustave razlikuje med „državljanom“ in „delavcem“. Medtem ko „ima državljan, ki je izpolnil 18 let starosti, pravico voliti in biti voljen v delegacije v bazični samoupravljalni organizaciji in skupnosti kakor tudi biti delegat v skupščini družbeno-politične skupnosti,“ pa „ima delavec v organizaciji združenega dela kakor tudi delovni človek v vseh oblikah delavskih zdru-

ročila: prof. Boris Iskra, časnikar Bogo Samsa, prof. Franc Škerli, prof. Samo Pahor, prof. Aleš Lokar, prof. Turina in dr. Cupin, časnikar Gorazd Vesel, dr. Franc Mijač, Stojan Spetič, Stanislav Bolé, dr. Drago Štoka, Lucijan Volk, inž. M. Kodrič, dr. V. Vremec, dr. Rafko Dolhar, dr. Franci Zwitter, inž. Stanislav Renko, dr. Kazimir Humar, dr. Avgustin Malle, dr. Lejze Berce, dr. Avgust Sfiligaj, Izidor Predan, dr. Filip Warasch, dr. Boris Roce, prof. Maks Šah, dr. Drago Legiša, Dušan Lovriha, časnikar Mirko Kapelj, dr. Viljem Černo, dr. Filibert Benedetič, Miroslav Košuta, poslanec Albin Škerk, dr. Zorko Harej, Dušan Jakomin, dr. Karel Šiškovič, dr. Danilo Sedmak, dr. Erik Prunč; kot predstavniki slovenskih mladinskih organizacij so nastopili Ivo Jevnikar in dr. Edi Čermelj iz Trsta, dr. Marilka Koršič-Čotar in Metka Klanjšček iz Gorice, Koroško pa so predstavili trije akademiki: Velik, Brumnik in Wieser.

Konferenca je tako dala priložnost, da so se Slovenci ves čas poteka dobro postavili. Tudi celoten razvoj zasedanja je ostal na izredni višini, ter nudil izredno priliko narodnostnim, jezikovnim in etničnim manjšinam, da ne le za manifestacijo svojega obstoja, marveč tudi za pozitivno soočenje idej tako z ljudmi, ki celotno njihovo problematiko študirajo, kot s predstavniki drugih manjšin, ki imajo v večji ali manjši meri slične probleme, ali vsaj probleme izhajajoče iz istega principa: volje do življenja kot del nekega naroda.

Zelo pozitiven je bil odmev v svetu. Časopisje je o konferenci poročalo. Snov konference je zbudila debato. Bila je dana prilika, da tudi široki svet izve o problemu, ki tare narodne manjšine, in kako te skušajo svoje probleme reševati.

Seveda ni bilo mogoče mimo negativnih pojavov, in to zopet s strani politične netolerance lastnih rojakov. Po poročilu Katoliškega glasa iz Gorice izve mo tole: Kanalsko dolino je predstavil dr. Franc Mijač. In ko je govoril o njej, je povedal, kdo vse je bil rojen tu. Omenil je tudi dr. Lamberta Ehrlicha, rojenega v Zabnicah. Ugotovil je, da so ga komunisti 1942 v Ljubljani ubili. Po govoru je stopil k govorniku dr. Šiškovič in mu rekel: „Pravilno so naredili, da so ga ubili. Če ga ne bi oni, bi ga jaz danes ustrelil.“ Tak izbruh nestrpnosti in sovraštva in še nekatere druge pege, niso motile celotnega razvoja konference, katere cilj je bil soočenje s problemi za boljše reševanje življenja narodnih manjšin.

(2)

Jugoslovanski „Sistem delegacij“

Drugi jugoslovanski partijski teoretik, Makedonec Kiro Hadži-Vasilev, je priznal, v eni svojih nedavnih študij, da delegati, izvoljeni v podjetjih in drugih ustanovah, v večini slučajev ne bodo mogli hitro dobiti informacije glede „vseh značilnih družbenih problemov“ (navodil partije). Zato da bo „zlasti v začetku informiranje delovnega ljudstva delalo resne probleme in težave“. Tako bo „milijone“ delegatov imelo priložnost govoriti, razpravljati in trošiti svoj *prosti čas* (se pravi, po svojem rednem osem-urnem delu) za „sklepanje o vseh važnih zadevah“, ne da bi dejansko imeli možnost vplivati na odločitve na vrhu, „zaradi pomanjkanja dnevne informacije“.

Nasproti amaterskim političnim delegatom pa stojijo v občinskih, provincijskih, republiških vodstvih in v vodstvu federacije poklicni partijski politiki, številčno majhna skupina članov državnega in partijskega aparata so visoko poklicni politiki, ki zagotavljajo stabilnost in učinkovitost komunističnega režima v Jugoslaviji.

Dva nasprotujoča si sistema

Če jemljemo v poštev še dejstvo, da sistem delegacij temelji na pogostem spreminjanju delegatov, potem je jasno, da je baza dejansko oslABLJENA, medtem ko je vrh piramide celotne zgradbe oblasti v Jugoslaviji vedno močnejši. Takšen razvoj je že pred sedmimi leti

napovedal makedonski partijski prvak in teoretik dr. Slavko Milosavljevič in je bil zato izključen iz partije. Kritiziral je partijski sistem, da je „izpeljan tako, da bo vodil v ogromno koncentracijo politične moči v rokah relativno majhnega števila ljudi.“

Takšen sistem nasprotuje tudi toliko opevanemu (v Jugoslaviji in pri naivnih zahodnih politikih) delavskemu samoupravljanju, ki da naj bi bilo „socialistični sistem, ki dovoljuje direktnim proizvajalcem postati resnični vodje v lastni državi.“

Nova ustava se trudi vskladiti dva bistveno nasprotujoča si sistema: delavsko samoupravljanje, čigar superstruktura je bila začetkoma zgrajena od *spodaj navzgor* in enopartijskih monopol, čigar hierarhična struktura je zgrajena od *zgoraj navzdol*. Zato je Kardelj zamislil in izpeljal sistem delegacij, ki naj bi premostil prepad med tema dvema povsem različnim sistemoma, t. j. med partijo in samoupravljanjem.

V upravičenju tega sistema delegacij jugoslovanski partiji sedaj navajajo, da je bilo prej v vseh petih zbornicah federalnega parlamenta v Beogradu (ki jih je bil tudi zamislil in ustvaril Kardelj) od 620 poslancev samo 6 delavcev (en odstotek). Novi sistem delegacij pa da je sedaj „omogočil vsaj 110 delavcem“ članstvo v dvozborničnem federalnem parlamentu v Beogradu.

Tri funkcije

Že omenjeni Kiro Hadži-Vasilev razlagala, da ima vsak odrasli Jugoslovian sedaj tri funkcije: a) kot *proizvajalec*; b) kot delovni človek ali „*potrošnik*“; c) kot *član družbeno-političnih organizacij*.

Kot proizvajalec, pravi partija, je Jugoslovanski državljani zainteresiran na aktivnosti in napredku podjetja (ali ustanove), v katerem je zaposlen. Kot potrošnik, ki živi v skupnosti blizu ali daleč od podjetja, v katerem je zaposlen, ima interese, ki se nujno ne strinjajo z interesi, ki jih brani v svojem podjetju. In končno kot član družbeno-političnih organizacij (partija, SZDL, sindikati, itd.), ima jugoslovanski državljani po te novi partijski teoriji tkim, „globalne“ interese za napredek vse države.

Tu tiči razlog, zakaj so na občinski, provincijski in republiški ravni skupščine deljene v tri zbornice.

V občin:

1) *Zbornica združenega dela*, kamor so državljani izbrani kot *proizvajalci*.

2) *Zbornica krajevnih skupnosti*, kamor so državljani delegirani kot *potrošniki*, braneč interese kraja, kjer živijo.

3) *Družbeno-politična zbornica*, v katero so delegati poslani iz *družbeno-političnih organizacij* kot so partija, SZDL, sindikati, itd.

V provinciah in republikah:

Prva in tretja zbornica se enako imenujeta (Zbornica združenega dela in

žen... pravico voliti in biti voljen v delegacije za skupščine družbeno-političnih skupnosti... *ne glede na starost*.“ Namen te določbe je omogočiti čim večjemu številu delavcev postati delegati v raznih skupščinah.

Toda, kakor že zgoraj rečeno: delegati, izvoljeni za dobo štirih let (člen 134 nove ustave) bodo imeli zelo malo baze, ker je sistem informiranja „o važnih zadevah“ pomanjkljiv. Po ustavi delovni ljudje v podjetjih in skupnostih volijo svoje delegacije direktno in s tajnim glasovanjem. Dasi je splošno pravilo, da bo vsaka enota samoupravljalna organizacija (podjetje) in skupnost imela svojo lastno delegacijo, pa ustave posameznih republik predvidevajo možnost formiranja skupnih delegacij. V majhnih podjetjih, t. j. v podjetjih z majhnim številom delavcev, bodo vse osebe sestavljale delegacijo. Na splošno osebe, ki so na odločilnih položajih v gotovi organizaciji in ki morda niso člani delavskih svetov ali kakega drugega podobnega upravnega organa, po ustavi ne morejo biti izvoljene v delegacije združenega dela. Morejo pa take osebe biti izvoljene v drugi dve zbornici (zbornico krajevnih skupnosti in družbenopolitično zbornico).

Drugo važno pravilo je, da nihče ne sme biti istočasno član dveh delegacij. Komčno, nihče ne sme biti izvoljen kot član delegacije iste samoupravljalne organizacije ali skupnosti za več kot dve zaporedni dobi. Delegacije nižje ravni izberejo izmed sebe delegacije za višje skupščine. Če katera delegacija ali

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA - OB DVAJSETLETNICI

gostuje

SLOVENSKI PEVSKI ZBOR V MENDOZI

Z našo pesmijo po svetu

sobota, 17. avgusta 1974 ob devetih v Slovenski hiši

Po športnem svetu

PORTUGAL je novi svetovni prvak v hokeju na kotalkah. 1. mesto je dosegel z zmago nad dosedanjim prvakom Španijo, ki jo je premagal z 4:2. Tretje mesto in s tem bronasto medaljo je zasedla Argentina, ki je s tem spet potrdila, da spada v sam vrh svetovnega hokeja na kotalkah. Argentina se je na tretje mesto uvrstila tudi že na svetovnih prvenstvih leta 1960 (prvi nastop na

svetovnih prvenstvih) ter še v letih 1966, 1968, 1972; leta 1964 in 1970 je bila četrta, leta 1962 pa peta.

NOV SVETOVNI REKORD v teku na 3.000 metrov je v Gatsheadu v Angliji postavil angleški lahkootlet Foster s 7:35,2. Prejšnji rekord s 7:37,6 je bil kar dve leti v posesti belgijskega športnika Emiela Puttmaensa.

NA 29. JUGOSLOVANSKEM ces-

tnem kolesarskem prvenstvu na progi Kraljevo-Kragujevac-Doljni Milanovac-Kraljevo (167 km), je med 57 nastopajočimi člani zmagal Slovenec Janez Zakotnik, med mladinci, ki so tekmovali na progi 89 km, pa Fumič. Ekipni zmagovalci so tudi Slovenci — med člani ekipa ljubljanskega „Roga“, med mladinci pa ekipa „Save“ iz Kranja.

NA DRŽAVNEM JUGOSLOVANSKEM lahkootletskem prvenstvu posameznikov v Zrenjaninu ni bilo mnogo rekordov, čeprav so bili rezultati kar solidni upoštevajoč razmeroma hudo vročino: 34 stopinj Celzija v senci. Eden „najrazburljivejših“ nastopov je bil skok v višino, kjer sta se merila državni rekorder Beograđanin Temin in Kranjčan Dušan Prezelj, ki pa nastopa za celjskega Kladivarja. Naskakovala sta 215 cm, pa sta se morala zadovoljiti z nižjim rezultatom. Temin je preskočil 209, Prezelj pa 205. Triglavski Panterjeva je postavila edini novi državni rekord na tem tekmovanju z metrom diska 50,10; bilo pa je postavljenih več republiških rekordov.

OBVESTILA

SOBOTA, 17. avgusta 1974:

V Slovenski hiši ob devetih zvečer nastop Slovenskega pevskega zbora iz Mendoze.

NEDELJA, 18. avgusta 1974:

Svetoletno romanje v Lourdes. Začetek obredov ob 15.30.

V Slovenskem domu v San Martinu po slovenski sv. maši sestanek mladev in fantov.

SREDA, 21. avgusta 1974:

V Slovenskem domu v San Martinu ob 18.30 redni sestanek Lige žena-Mati s predavanjem g. Jožeta Košička: „Nekaj iz naše preteklosti.“

SOBOTA, 24. avgusta 1974:

V Slovenski hiši ob 20 pevsko glasbeni festival.

SOBOTA, 31. avgusta 1974:

V Slovenskem domu v San Martinu zvečer proslava 26. obletnice ustanovitve slovenske maše z mašo, slovesnim sprejemom mladine v članstvo doma in večerjo.

NEDELJA, 1. septembra 1974:

Čajanka ob 16 v dobrodelne namene Zveze slovenskih mater in žena.

DRUŠTVENI OGLASNIK

Seja medorganizacijskega sveta bo 16. avgusta ob 20 uri v prostorih ZS. Vsi zastopniki lepo vabljeni!

Slovenska radijska oddaja je vsako nedeljo ob 15.32 na radio ANTARTIDA. Odprite svoje radijske aparate.

Za dobro voljo

„Gospod profesor, gotovo ste se zelo razveselili rojstva otroka vaše hčerke.“

„Že, že, samo to me jezi, ker mi hčerka ni sporočila, ali je fantek ali punčka in tako ne vem, ali sem stari oče ali stara mama.“

„Današnji dan je izreden dan.“

„Kaj pa se je zgodilo takega?“

„Nobena stvar se ni podražila.“

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires

Pta. baja, ofic. 2

T.E. 35-8827

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Miloš Stare

Director: Tone Mizerit

Redacción y Administración:

Ramón Falcón 4158, Buenos Aires

T.E. 69-9503

Argentina

Uredniški odbor:

Miloš Stare, Pavel Fajdiga,

dr. Tine Debeljak, Slavimir Batagelj

in Tone Mizerit

Correo Argentino Central (B)

FRANQUEO PAGADO

Concesión N° 5775

TARIFA REDUCIDA

Concesión N° 3824

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 2.233.341

Naročnina Svobodne Slovenije za 1. 1974 za Argentino \$ 135.— (13.500) — pri pošiljanju po pošti \$ 140.— (14000). ZDA in Kanada 16 USA dol.; za Evropo pa 19 USA dol. za pošiljanje z avionsko pošto. Evropa, ZDA in Kanada za pošiljanje z navadno pošto 12 USA dol. Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, Buenos Aires, T. E. 33-7213

DR. JUAN JESUS BLASNIK

specialist za ortopedijo in travmatologijo

C. José E. Uriburu 285, Cap. Fed.

Zahtevajte določitev ure na telefonu 49-5855.

Privatni telefon: 628-4188

Ordinira v torek in četrtek

od 17 do 20

Zveza slovenskih mater in žena

vjudno vabi na

ČAJANKO

dne 1. septembra ob 16 v Slovenski hiši

Začetek s sv. mašo za vse v tem letu umrle žene in matere. Spored pod okriljem odseka Zveze mater in žena iz San Justa. Razstava ročnih del vseh krajevnih odsekov. Žrebanje dveh slovenskih narodnih noš v miniaturni. Družba slovenske avbe. Prodaja ročnih del.

Vstop prost.

Izkupiček namenjen dobrodelnemu delovanju Zveze slov. mater in žena

ŽEGNANJE V SAN MARTINU

v soboto, 31. avgusta

Spored: Ob 18.30 bo slovesno SV. MAŠO daroval msgr. Orehar v kolegiju Sagrado Corazón v počastitev 26. obletnice ustanovitve slovenske maše v San Martinu. Maša bo obenem tudi mladinska in šolska.

Tačisto ob 20 bo v dvorani Slovenskega doma slovesni sprejem fantov in deklet v članstvo doma.

Takoj nato bo VEČERJA, za katero se je treba prijaviti pri odbornikih ali v domu (tel. 755-1266).

Častna dolžnost vseh rojakov iz San Martina je, da se teh slovesnosti udeležijo.

YUGO CAMPING

bo še

RUTA 205 FTE. ESTACION

TEL. 295-1197

AVDA. 25 de MAYO 136

ALMAFUERTE 3230

a 1 cuadra Municipalidad

AVDA. PAVON/H. YRIGOYEN 8854/62

TEL. 243-2291/3058 (Entre Boedo y Sáenz)

EZEIZA

C. SPEGAZZINI

SAN JUSTO

LOMAS DE ZAMORA

Opozarjamo, da imamo v Lomas de Zamora, v našem novem velikem lokalu, vedno na razpolago najfinejše pohištvo

SDO

SFZ

Pevsko Glasbeni Festival

Sodelujejo dekleta in fantje iz naslednjih krajev:

ADROGUE
CASTELAR
CARAPACHAY
RAMOS MEJIA
SAN JUSTO
SAN MARTIN
SLOVENSKA VAS

sobota, 24. avgusta, ob 20 v Slovenski hiši

NOVO UGODNOST

nudi svojim članom

Kreditna zadruga S. L. O. G. A

Bartolomé Mitre 97

T.E. 658-6574

Ramos Mejía

Posredovalnica dela

Uradniki! Delavci! Iščete službo ali bi radi menjali sedanjo? Podjetniki! Obrtniki! Iščete dobrega uradnika ali delavca?

Obrnite se na nas!

Pri tem lahko računate z našo priznano diskretnostjo!

Tudi pri posredovanju dela velja:

SVOJI K SVOJIM!

V SLOGI JE MOČ!

Zahvala

Iskrena hvala vsem sosedom in prijateljem, ki so nam moralno in materialno pomagali ob smrti našega

Janeza

Zlasti se zahvaljujemo gg. Lamovski in Himmelreichu za molitve in tolažbo, gg. Kopačema za vožnjo pri pogrebu, g. Krištofu za uporabo telefona in vsem ostalim za rože in izkazano sožalje.

Vsem Bog plačaj!

Družina Oblak, Castelar

Velika tombola 8 sept. v Slomskovem domu v korist Zavetisca